

Čís. 10256.

Vyvlastnění podle zákona ze dne 18. února 1878, čís. 30 ř. zák. k účelům vodní stavby.

Nelze přiznati náhradu za redukci chovu vepřů a mléčného hospodářství, mohl-li vyvlastněný, zakládaje chov (hospodářství), počítati s vyvlastněním.

Nelze přiznati náhradu za zmenšenou prodejnost usedlosti a za zmenšenou úvěrovou schopnost vyvlastněného.

Jest přiznati újmu za méněcennost budov zmenšením rozsahu polního hospodářství.

(Rozh. ze dne 24. října 1930, R I 572/30).

Při regulaci Labe byly vyvlastněny pozemky majitelů usedlosti Jana a Boženy F-ových (viz již čís. sb. 7231). V řízení o stanovení náhrady uplatnili vyvlastnění kromě jiného nárok na náhradu za újmu z redukce mléčného hospodářství, náhradu za újmu z redukce chovu vepřů, nárok na odškodné pro stíženou prodejnost zbytku usedlosti a pro zmenšenou úvěrovou schopnost vyvlastněných. Usnesením ze dne 28. ledna 1929 přiznal soud první stolice vyvlastněným za újmu z redukce mléčného hospodářství náhradu 127.800 Kč a za újmu z redukce chovu vepřů náhradu 217.000 Kč. O odškodnění pro stíženou prodejnost usedlosti a pro zmenšenou úvěrovou schopnost nerozhodl soud první stolice v tomto usnesení, pročež mu rekursní soud uložil, by, doplně šetření, rozhodl o oněch nárocích. Soud první stolice pak usnesením ze dne 26. listopadu 1929 zamítl nárok vyvlastněných na odškodné pro stíženou prodejnost zbytku usedlosti a pro zmenšenou úvěrovou schopnost vyvlastněných. Do usnesení prvního soudu ze dne 28. ledna 1929 podali rekurs i navrhovatel i vyvlastnění, pokud šlo o cenu vyvlastněných pozemků, o náhradu za újmu z redukce mléčného hospodářství a za újmu z redukce chovu vepřů. Do usnesení prvního soudu ze dne 26. listopadu 1929 podali rekurs vyvlastnění. Rekursní soud vyhověl rekursu navrhovatele (ředitelství pro stavbu vodních cest) potud, že zamítl nárok vyvlastněných na náhradu škody z omezení chovu vepřů, jinak rekursům nevyhověl. Důvody: V řízení o určení výše náhrady za pozemky vyvlastněné od usedlosti pro účele úpravných prací na řece Labi po rozumu zákona ze dne 11. června 1901 čís. 66 ř. zák. uplatnili vyvlastnění kromě jiného nárok na náhradu škody 320.000 Kč, ježto po odstoupení vyvlastněných pozemků ve výměře téměř 21 korců (téměř 43% celého hospodářství) musí omeziti chov vepřového dobytka čistokrevného berkshirského plemene, který na usedlosti zavedli, tvrdíce, že chov tohoto druhu vepřového dobytka provozovali již od roku 1915 v Jugoslavií, kde byli usazeni, než statek, o nějž jde, koupili, a že chov ten převedli pak do zdejšího státu a že tu tedy v podniku vlastně jen pokračují. Vyvlastňující strana namítala, že F. bezprostředně před tím, než usedlost koupil, byl informován navrhovatelem, jak dalece se do-

tkne regulační labský projekt, tudíž vyvlastnění této napotom získané usedlosti a že se tudíž neměl pouštět do zavádění rozsáhlého chovu vepřového dobytka. Je především řešiti zásadní otázku, zda vyvlastněným za toto omezení chovu dobytka náhrada vůbec přísluší, pokud se týče zda tu není výluka po rozumu § 7 prvý odstavec zákona ze dne 18. února 1878 čís. 30 ř. zák., podle něhož při vyšetření náhrady nesmí býti hleděno k poměrům, z nichž jest zřejmo, že byly způsobeny v úmyslu, by jich bylo použito za důvod žádosti o vyšší náhradu. Toto ustanovení zachycuje investice učiněné obmyslně, čemuž zákon klade na roveň zřejmou lehkomyšlnost (svévoli) pokud se týče hrubou nedbalost (§§ 1324 a 1331 obč. zák.). Vyvlastnění přiznávají, že jim před koupí usedlosti bylo známo, že labskou regulací bude zabrána část pozemků usedlosti, tvrdí však, že šlo jen o nepatrný rozsah, jen o okraj pozemkového komplexu a že to tvrdil i jejich předchůdce, od něhož usedlost koupili. Soud prvé stolice, zjistiv, že vyvlastněným dne 12. března 1925, kdy usedlost koupili, nebyl znám skutečný rozsah vyvlastnění a že neměli jiných zpráv, než, že vyvlastnění bude jen okrajové a že zabere plochu asi tři měř, dospěl k přesvědčení, že vyvlastnění, kupující usedlost, musili sice počítati s vyvlastněním, avšak jen v rozsahu tři až čtyř měř a na okraji, přiznal jim na podkladě znaleckého posudku odškodné 217.000 Kč. Navrhovatel napadá toto rozhodnutí, dovozuje, že vyvlastněným nepřísluší nárok na odškodnění pro redukci chovu vepřů, že jest tu případ výluky podle § 7 prvý odstavec cit. zák., ježto jde na straně vyvlastněných o zřejmou lehkomyšlnost pokud se týče o hrubou nedbalost, ježto se, kupující usedlost, neinformovali u příslušných úřadů o rozsahu vyvlastnění, ač dobře věděli, že musí s vyvlastněním počítati. Soud rekursní, uváživ veškeré okolnosti, které byly vyšetřeny, pokládá stížnost za důvodnou. Vyvlastněný Jan F. doznává opětovně ve svých vyjádřeních, že mu byl znám původní projekt, zabírající okrajovou část koupené usedlosti, již v roce 1897—1898, tedy před 30 lety, kdy ještě na koupi usedlosti ani nepomyslel. Doznává také, že ho jeho předchůdce, zesnulý František S. před koupí upozornil, že regulace Labe zabírá část pozemků, ovšem prý jen nepatrně a okrajově. Dále jest zjištěno přísežnou výpovědí Ing. Josefa Č-a, ministerského rady pro stavbu vodních cest, že F., navštíviv na jaře 1925 svědka mu sdělil, že zamýšlí zakoupiti usedlost a že mu svědek radil, že by bylo lépe vyčkati výsledek politické pochůzky pro úpravu Labe v obvodu obce, která byla právě vypsána. Po nedlouhé době při opětné návštěvě F. svědkovi sdělil, že usedlost koupil. Je sice pravda, že Č. neuvádí bližší datum oněch dvou návštěv, avšak slovní i logický výklad jeho výpovědi vede k bezpečnému závěru, že F. vykonal prvou návštěvu dříve, než usedlost koupil, tedy před 12. březnem 1925 a že tedy ing. Č. ještě včas radil vyvlastněnému, by sečkal s koupí, až pravý stav věci při politické obchůzce bude zevrubně objasněn. F. sice tvrdí, že navštívil poprvé Ing. Č-a dne 16. března 1925, když si dával v Praze prodloužení cestovní pas, avšak toto tvrzení prokázáno nebylo, naopak je vyvráceno přísežným seznáním svědka ing. Č-a, an se vyvlastněný při své návštěvě vyjádřil, že hodlá (zamýšlí)

koupiti usedlost, tedy že ji dosud nekoupil. V této příčině je také nerozhodná výpověď svědka Viléma F-a, jenž ví jen o jedné návštěvě, a to po koupi usedlosti. V uvážení všech okolností, které na jevo vyšly, lze tudíž důvodně za to míti, že F., navštívil-li skutečně dne 16. března 1925 Ing. Č-a, byl u něho tohoto dne již po druhé, nikoliv po prvé. Ani tedy vyvlastnění věděli, že regulační projekt zasahuje kupovanou usedlost, a byli ještě před koupí Ing. Č-em upozorněni, že by bylo lépe s koupí sečkat až po výsledku vypsání politické pochůzky, jednali podle názoru rekursního soudu zřejmě lehkomyšlně, neinformovavše se blíže o věci dokonce ani u obecního úřadu, u něhož regulační projekt byl ve veřejnou známost uveden vyhláškou a k nahlédnutí vyložen po čtyři týdny před komisionelním řízením, které se konalo dne 20. března 1925, jak přepisem obecního úřadu i výsledkem obecního starosty jest zjištěno. Poněvadž vyvlastnění podle přesvědčení rekursního soudu zanedbali pozornost, již lze očekávat při koupi objektu v ceně 500.000 Kč dokonce i u méně opatrného a prozíravého člověka, a mohli při vynaložení i jen nejmenší bedlivosti a pozornosti snadno seznati pravý stav věci a nepředvídaný neprospěch své činnosti (koupě usedlosti), nejde tu jen o neopatrnost, nýbrž zjevnou lehkomyšlnost a hrubou nedbalost, již zákon klade na roveň zlému úmyslu (§ 1331 obč. zák.). Za doličeného stavu věci nejde na vrub vyvlastňovatele, pustí-li se vyvlastnění do rozsáhlého a intensivního chovu vepřového dobytka, jež nebudou moci po vyvlastnění provozovati v tom měřítku, jako kdyby tu vyvlastnění nebylo, a důsledkem toho nepřísluší jim náhrada za omezení chovu vepřového dobytka, ježto jest tu výluka podle § 7 odst. 1 cit. zák. Bylo proto stížnosti v tomto bodu vyhověti.

Za újmu z redukce mléčného hospodářství přiznal první soud vyvlastněným, opíraje se o znalecký posudek, 127.000 Kč. Navrhovatel brojí proti důvodnosti tohoto nároku, nenapadáje výši stanoveného odškodného a poukazuje k tomu, že i tu jest výluka podle § 7 první odstavec cit. zák. jako ohledně chovu vepřového dobytka. Uvádí jen, že není myslitelné a možno, by na téže usedlosti byl pěstován současně plný chov vepřového dobytka a dojných krav, a by se z obou těchto důvodů dostalo vyvlastněným nepoměrně vysokého odškodnění. Tuto námitku nepokládá však rekursní soud za opodstatněnou. Podle řečených vývodů mní se navrhovatel vlastně dotčeným jen tím, že vyvlastněným bylo přiznáno odškodnění za redukci chovu obojího druhu dobytka. Odpadla-li tedy náhrada za újmu na chovu vepřového dobytka, pozbývá stížnost významu. Ostatně zákonných předpokladů pro výluku tu vůbec není. Jde o rolnickou usedlost, na niž již dříve, před koupí, zaveden byl chov hovězího dobytka jako nezbytná součást zemědělského hospodaření. Za řízení nebyly tvrzeny aniž vyšly na jevo okolnosti, nasvědčující tomu, že vyvlastnění rozmnožili počet dojnic nad míru, neodpovídající výměře pozemků patřících k usedlosti, pokud se týče obvyklému normálnímu provozu hospodářství. Jest tudíž nárok vyvlastněných na náhradu škody z toho, že po odstoupení vyvlastněných pozemků musí úměrně omeziti chov dojnic, stavem věci i po zákonu odů-

vodněn. V přesvědčení tom utvrzen byl rekursní soud i rozhodnutím nejvyššího soudu ze dne 9. srpna 1927, R I 670/27 (čís. sb. 7231), které případnou výlukou omezuje jen na chov vepřového dobytka, nezmiňujíc se o výluce ohledně chovu hovězího dobytka (dojných krav).

Vyvlastnění uplatnili dále nárok na náhradu z důvodu stížené prodejnosti usedlosti (30.000 Kč) a zmenšené úvěrové schopnosti (30.000 Kč). Soud první stolice zamítl nárok na odškodné z těchto důvodů, opíraje se o souhlasný posudek znalců, kteří udali, že denní zkušenost učí, že menší usedlosti lze všeobecně snáze prodati než větší majetek, že prodejnost zbytku usedlosti není ani dost málo stížena; možnost prodeje jest k velikosti majetku (usedlosti) v opačném poměru, ana se zmenšuje možnost prodeje tím více, čím větší jest majetek (usedlost). Pokud jde o odškodné pro zmenšenou úvěrovou schopnost, že jest sice pravda, že se redukcí nemovitého majetku úvěr poměrně zmenší, avšak, ano se dostane vyvlastněným za to majetku movitého (odškodného v penězích), vynahradí tento úvěrovou schopnost. Vyvlastněným přiznáno přiměřené odškodné a úvěrová schopnost se tudíž nezmenšila. Stěžovatelé spatřují nesprávnost tohoto rozhodnutí především v tom, že se prý znalci neměli zabývati zásadní otázkou, zda nároky vyvlastněných jsou po právu, čili nic, nýbrž že měli jen výši této náhrady vypočísti, an první soud již zásadně uznal důvodnost těchto nároků usnesením ze dne 28. ledna 1929 a tudíž o věci již rozhodl. Tomuto právnímu názoru nelze však přisvědčiti. V tomto usnesení nebylo učiněno rozhodnutí o odškodnění pro stíženou prodejnost usedlosti a pro zmenšenou úvěrovou schopnost. Právě proto rekursní soud usnesením ze dne 22. října 1929 procesnímu soudu uložil, by, doplně řízení, o oněch nárocích rozhodl. Projevil-li první soud jen v odůvodnění prvního usnesení názor, že vyvlastněným požadovaná náhrada zásadně přísluší, nebyl tento právní názor pro soud závazný, to tím méně, ani se znalci o těchto nárocích dosud nevyslovili a ostatní výtěžky šetření jiné pomůcky pro řešení otázky neposkytly. Měli-li znalci podati posudek o výši případné náhrady, je samozřejmé, že musili především vzíti v úvahu předurčující otázku, zda vyvlastněným vůbec náhrada přísluší čili nic. Právem proto učinil první soud základem svého rozhodnutí souhlasný posudek znalců, ježto jinak ani spolehlivý předpoklad pro ně opatřiti nelze, což i stěžovatelé nepřímou doznávají, naznačivše, jakým způsobem měl vlastně první soud v této příčině postupovati. Poněvadž znalci posudek řádně a přesvědčivě odůvodnili, není příčiny k pochybnostem o jeho správnosti. Podle posudku znalců jest jisto a stížnost to sama připouští, že se malá usedlost spíše prodá, než velká, poněvadž lidí s malými finančními prostředky jest nepoměrně více než lidí kapitálově silných. Poukazuje k tomu, že nadbytečné hospodářské budovy budou přímo balastem pro zbytek půdy, stěžovatelé přehlízejí, že k této okolnosti byl vzat zřetel, ana jim již právoplatně byla přiznána náhrada z důvodu zbytečně placených daní z hospodářských budov jakož i ze zbytečného jejich udržování. Že i při omezeném rozsahu půdy lze provozovati systematické hospodářství (turnus), ovšem ve zmenšeném měřítku, jest

samozřejmé a netřeba se o tom dále šířiti. Zmenšení úvěrové schopnosti jest přirozeným důsledkem zmenšení hospodářského objektu. Tato zmenšená úvěrová schopnost je však podle znaleckého posudku vyvážena peněžitou náhradou, jíž se dostane vyvlastněným za veškeré vyvlastněním způsobené újmy. Ostatně je nepochybné, že, zmenší-li se provoz hospodářský, sníží se úměrně i výše potřebného úvěru.

Nejvyšší soud dovolacímu rekursu odpůrců (vyvlastněných) nevyhověl; dovolacímu rekursu navrhovatele vyhověl potud, že zamítl i nárok odpůrců na újmu z redukce mléčného hospodářství, jinak nevyhověl ani tomuto dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stížnost odpůrců napadá dva body: předně, že rekursní soud oduznal náhradu škody z redukce chovu vepřů 217.000 Kč, prvním soudem přiznanou, a za druhé, že shodně s prvním soudem nepřiznal odškodné za zmenšenou prodejnost zbytku usedlosti a za zmenšenou úvěrovou schopnost, ale v obou bodech je bezdůvodná. Odkazuje se na důkladné odůvodnění napadeného rozhodnutí rekursního soudu, a dodává se k vývodům dovolací stížnosti toto: K prvému bodu: Vyšší stolice v nesporném řízení posuzují otázku důkazů samostatně na základě obsahu spisů, aniž by bylo třeba, by důkazy opakovaly, kterou možnost ostatně podle §§ 9—16 nesp. řiz. ani nemají. Není pravda, že ve zdejším rozhodnutí ze dne 9. srpna 1927, R I 670/27 (čís. 7231 sb. n. s.) dána byla direktiva, že by tu byla zřejmá lehkomyšlnost a přímo svévole jen tehdy, kdyby vyvlastnění, než usedlost koupili, bývali od ředitelství informováni o tom, jak dalece dotkne se regulační projekt jich usedlosti, nýbrž pravdou jest, že v usnesení tom se praví, že strana vyvlastňující tvrdí, že F. byl jasně od ředitelství o tom informován, než vyvlastnění usedlost koupili, kdežto nejvyšší soud sám teprv dále praví, že bude třeba stav věci ve příčině vědomosti vyvlastněných o rozsahu labského projektu vyšetřiti a podle výsledku posouditi, zda a v jaké míře musili stěžovatelé při koupi s vyvlastněním počítati, a podle toho rozhodnouti, zda a v jakém objemu jim odškodnění za tuto újmu přísluší čili nic, čemuž rekursní soud nyní v napadeném rozhodnutí plně vyhověl, nanejvýš zjistiť, že svědek Č. F-a ještě před koupí usedlosti varoval a vyčkati konečný výsledek mu radil, jakož i, že stěžovatelé neřekli ani projektu vyloženého u obecního úřadu čtyři neděle před 20. březnem 1925, dnem komisionálního řízení, tedy již v únoru 1925, rovněž tedy ještě před koupí usedlosti, jež se stala 12. března 1925. Ono zjištění sice stěžovatelé napadají, ale nepodstatnými důvody. Ostatně, ani stěžovatelé nemohou tvrditi a prokázati, že jim ředitelství dalo závazné ujištění o určitém omezeném rozsahu projektu — což, mělo-li by vázati úřad jako takový, bylo by se musilo státi písemně ve formě jednacím řádem úřadu toho žádané — musili vždy počítati s rozsahem co nejširším a, když nepočítali, činili tak jen na své risiko. K druhému bodu: Není ani třeba znalců k této otázce, neboť jde o zkušenost obecného života, kterou každý soudce sám má a míti musí,

a nejde tedy o odborné znalosti v jistém odvětví živnosti, nýbrž jen o zjev právního obchodu, s nímž každý soudce mnohonásobně ve styk přichází. Jak se s menšími a většími objekty v právním styku obchoduje, s jakými rozdíly v ceně, seznává soudce i ze soudních dražeb a z prodejů nemovitostí osob nesvéprávných, jež jeho schválení podléhají, a pod. a nabývá zkušenosti, že se s menšími objekty obchoduje snadněji a draže, protože jich nabytí jest přístupné většímu počtu uchazečů. Tím však i úvěr na menší objekty jest poměrně vyšší, neklesá přesně v matematickém poměru s velikostí nemovitosti. Pravdou jest tedy pravý opak toho, co stěžovatelé tvrdí. Stěžovatelé neobdrží ovšem nyní na zbytek usedlosti tak vysoký úvěr, jako by byli obdrželi dříve na celou usedlost, ale to není zmenšení úvěrní schopnosti, ani mají v rukách za odprodanou část výkupní cenu, která je potřeby úvěru spíše zbavuje: správná kalkulace byla by teprve ta, kdyby byli výši úvěru, jehož byla celá usedlost schopna, rozdělili poměrně na vyvlastněnou část a na pozůstalý zbytek a kvotu na tento zbytek vypadající porovnali s výši úvěru, jehož jest nyní tento zbytek sám jako samostatný objekt schopen. Takovými věcně nezaloženými nároky zvyšovati odškodné za vyvlastnění, jak se o to stěžovatelé snaží, naprosto nejde a proto také o takovýchto součinitelích náhrady zákon žádnou zmínku nečiní. Nemožnost tohoto nároku byli by stěžovatelé musili sami uznati, kdyby byli uvážili, co sami ve spisu praví, že celá usedlost byla schopna úvěru 250.000 Kč, nyní zbytek však jen 150.000 Kč, takže dalších 100.000 Kč úvěru musili by si opatřiti úvěrem dražším, na př. směnečným. Nehledíc k tomu, že tento peníz mají již v rukách v přisouzeném odškodném 158.266 Kč, sami tím dokazují, že se úvěrová schopnost zbytku spíše poměrně zvýšila než snížila, ani ji sami udávají na 150.000 Kč.

Stížnost navrhovatele čelí rovněž proti dvěma bodům. Pokud napadá cenu vyvlastněných pozemků, odkazuje se na důvody nižších stolic, pokud však odporuje přiznání náhrady za redukci mléčného hospodářství má pravdu. Neboť, obmýšleli-li stěžovatelé na usedlosti zavést intensivnější mléčné hospodářství, než jest v krajině obvyklé a posud se na usedlosti pěstovalo, pak všechny důvody, z nichž zamítnut byl nárok na náhradu za redukci chovu vepřů, platí tímž právem i tu, neboť i tu si musí sami přičísti, ani usedlost, při níž hrozila redukce hospodářských pozemků nastávajícím vyvlastněním, kupovali na spekulaci zavedením stupňované mléčné výroby, neboť i tu spekulovali na vlastní risiko. Neobmýšleli-li však stěžovatelé stupňovati mléčné hospodářství nad obvyklou normální posavadní míru, a z toho hlediska vychází skutečně rekursní soud, řka, což stěžovatel přehlíží, že za řízení nebyly tvrzeny a na jevo nevyšly okolnosti, svědčící tomu, že vyvlastnění rozmnožili počet dojnic nad míru odpovídající normálnímu provozu hospodářství, jest tento nárok vyvlastněných již sám o sobě v každém případě neodůvodněný. Neboť pak nejde o cenu individuální, kterou má předmět jen pro určitého držitele následkem jeho zvláštních kvalit, jeho výjimečné schopnosti a způsobivosti nebo přičinění, jak by tomu bylo při vyvlastněných ve příčině chovu vepřů, kdyby přiznání této ceny

nevadila řečená překážka, nýbrž jde o cenu obecnou, t. j. podle § 305 obč. zák. takovou, která se odhaduje podle užitku, jež věc se zřetelem na čas a na místo obyčejně a všeobecně poskytuje, tu však jsou všechny složky ceny již zakalkulovány, tedy při zemědělském hospodářství i výtěžek z přiměřeného normálního chovu dobytka, bez něhož se toto hospodářství vůbec neobjede, protože by neposkytovalo ani tyto obyčejné a všeobecné užitky, naopak bez potřebné animální mrvy by spíše pustlo. S normálním výtěžkem dobytčího hospodářství, tedy vedle t. zv. příchovků i s výtěžkem mléčných produktů počítá se při ceně každého zemědělského hospodářství a jest jejich cena jako koeficient kvotientálně již v ceně pozemku; proto se také při koupích a prodeích počítá cena podle výměry a jakosti pozemků, podle výnosu, jak zákon praví »užitků«, aniž by se ještě zvlášť připočítávaly výtěžky z chovu dobytka, najmě tedy za mléčné výrobky. Tak i v pozemkové reformě podle tabulek vydaných vl. nařízením čís. 53/21. To vše přehlíží znalci a první soudce, přiznávající i náhradu za úbytek z užitku pěti dojnic. Jinou otázkou jsou ovšem budovy, které sice také jsou nezbytností polního hospodářství, avšak, když se výměra nepoměrně ztenčí, stačilo by budov nepoměrně méně nebo menších, a nastává proto újma tím, že držitel musí je udržovati v upotřebitelném stavu, ačkoli je nemůže plně už vyuzítkovati, náklad na udržování jest v nepoměru k užitku; i k této újmě hledí proto § 43 poslední odstavec náhr. zák. a není pochyby, že újmu tuto započítati jest i do znehodnocení podle § 6 zák. ze dne 18. února 1878, čís. 30 ř. zák., jak se také v usnesení prvního soudu stalo. To však jsou více náklady vypadající na odprodané (vyvlastněné) pozemky a právě z toho příkladu jest zřejmo, že znehodnocení zbytku nelze spatřovati již v tom, že hospodáři ubyly užitky z vyvlastněných pozemků, nýbrž že k tomu musí přistoupiti nějaký zaviněný tím úbytek užitků ze zbytku, byť jen, jako zde, ve formě nákladů na udržování budov, jež užitky ze zbytku hrazeny býti musí i co do kvóty, jež vypadala na pozemky vyvlastněné, a proto právě musí vyvlastnitel i tuto kvotu hraditi. Při výrobách mléčných se však takový reflex úbytku na zbytek nejeví, zbytek vynáší totéž, co vynášel před úbytkem. Rekursní soud z toho, že ve zdejším rozhodnutí ze dne 9. srpna 1927 o mléčném hospodářství není zmínky, soudí, že nejvyšší soud neměl proti tomuto nároku námitek; soudí tak neprávem, neboť nejvyšší soud mléčné hospodářství v úvahu vzíti nemohl proto, že ve stížnosti vyvlastněných, o níž rozhodoval, nebylo o něm zmínky a také rekursní návrh omezoval se jen na chov vepřů, mléčného hospodářství vůbec se nedotýkáje.

Čís. 10257.

Není zásadně vyloučeno, by nebylo vyhověno žádosti fiduciáře substitučního jmění, by bylo v určitém roce upuštěno od jeho povinnosti složit z příjmů plynoucích mu jako požívateli substitučního jmění určitý peníz do substituční podstaty, i když opatrovník substituce s tím nesouhlasil.

(Rozh. ze dne 24. října 1930, R I 616/30).